

Chương 7

Trợ Lí Của Sao

Thứ hai, lần lượt có mấy cô gái đến công ti phỏng vấn. Thuận Khiết hi vọng có người có thể nhận được sự ưu ái của Catherine để cô có thể hoàn thành việc chuyên giao. Có lẽ vì cô sắp thôi việc nên gần đây bỗng nhiên mọi người mở lòng với cô, vui vẻ nói cho cô biết một vài tin đồn.

Thư Đình nói với cô màn đổ rượu ở buổi tiệc rượu tối hôm trước là do Ôn Đế giở trò.

Thuận Khiết vốn tưởng rằng là do nhân viên phục vụ không cẩn thận. Không ngờ lại được sắp đặt từ trước, toàn thân nóng rực, quyết định phải dạy cho cái đồ ranh con ấy một bài học. Cô đến phòng chế tác tìm một lọ keo. Nhân lúc Ôn Đế không có trong phòng liền đổ đầy keo lên ghế của cô ta. Sau khi Ôn Đế ngồi xuống, không dễ gì có thể đứng dậy được.

Suốt cả buổi chiều cô ta không thể nhắc mông khỏi chiếc ghế.

Cuối cùng không còn cách nào, đành phải nhờ người đẩy cô ta vào phòng trang trí, cởi chiếc váy trên người xuống, thay một chiếc váy khác. Như thế mới có thể thoát khỏi chiếc ghế. Nhưng chiếc váy đắt tiền đó coi như đã bị hủy hoại hoàn toàn. Cô ta vừa đứng dậy, liền lao đến trước bàn làm việc của Thuận Khiết la hét.

Thuận Khiết nhắc nhở cô ta mọi chuyện đều cần có chứng cứ.

“Ngoài chị ra thì còn có thể là ai?”.

“Tôi làm sao mà biết được? Có thể là bình thường cô quá vênh vào nên có nhiều kẻ thù...”.

“Chị nói gì?”.

“Tôi nói cô đừng có mà vênh vào”.

“Chị...” . Ôn Đế nổi trận lôi đình, giơ tay định đánh người.

Thuận Khiết nhanh tay nhanh mắt, nắm lấy cổ tay cô ta, lớn tiếng nói: “Cô muốn ngang bướng thì về nhà mà ngang bướng, người khác không có nghĩa vụ chiều chuộng cô, nhường nhịn cô. Bắt đầu từ bây giờ, nếu cô tiếp tục vô lễ, không biết phép tắc, không con ai ra gì như thế này, tôi tuyệt đối không khách khí với cô”.

Bình thường Ôn Đế ngang bướng quen rồi, cậy mình nhỏ tuổi, lại có nhiều mối quan hệ nên đi đến đâu cũng có người chiều chuộng, bảo vệ. Thực ra chỉ là con hổ giấy, già trái non hột. Đột nhiên thấy Thuần Khiết nghiêm giọng như vậy, không khỏi sững sờ, ngọn lửa tức giận tạm thời bị dập tắt. Nhưng về phòng làm việc nghĩ lại, rốt cuộc không thể nuốt được cơn giận này, chạy đến kể lể với giám đốc Giang. Thực ra giám đốc Giang cũng rất bực mình với cô ta nhưng nề mặt bố cô ta, đành phải nhẫn nhịn an ủi vài câu.

Tan tầm, Thuần Khiết cùng đoàn người đi ra thang máy. Vừa bước ra cửa lớn, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người gọi tên mình. Ngoảnh đầu lại, Trác Việt đứng trong góc đại sảnh, ăn mặc chỉnh tề, vẻ mặt có chút mệt mỏi.

Hai người nhìn nhau rất lâu, không ai nói gì.

Lúc ấy, lại có thang máy xuống tầng dưới. Đoàn người ủa ra, người đi đầu chính là Ôn Đế. Cô ta vừa nhìn thấy Trác Việt, vui mừng hét lên: “Anh Trác Việt, anh đến đón em à?”

Sắc mặt của Trác Việt bỗng chốc trở nên vô cùng bối rối, quay sang nhìn Thuần Khiết, rồi lại nhìn cô ta.

Lúc này Ôn Đế cũng nhìn thấy Thuần Khiết, sắc mặt lập tức thay đổi: “Anh đến tìm chị ta?”

Trác Việt vẫn không nói gì, chỉ tỏ vẻ hết sức khó xử.

Đang lúc tan tầm, trong đại sảnh người qua người lại, nhìn thấy họ đều không khỏi liếc nhìn. Thuần Khiết chỉ thấy chán ghét, cô mà lại phối hợp với anh ta diễn trò tình cũ tình mới, lưỡng lự khó xử thế này sao? Thật nực cười!

Cô không muốn bị người ta soi mói, lập tức quay người đi ra khỏi cửa.

Trác Việt vội vàng nói với Ôn Đế. “Anh tìm Thuần Khiết có việc, em về trước đi...”. Không kịp nói hết đã chạy đuổi theo Thuần Khiết khiến Ôn Đế tức đỏ cả mặt.

Thuần Khiết đi thẳng ra ga tàu điện ngầm. Trác Việt đuổi theo kéo tay cô. Từ trước tới nay cô vốn là người sống lí trí, rất sợ cái kiểu kéo tay kéo chân này, vội vàng dừng lại và nói: “Đừng kéo nữa, có gì vừa đi vừa nói”.

“Xe của anh vẫn đỗ ở đằng kia”.

“Anh lái xe lai đây, tôi đứng đây chờ”.

Trác Việt không ngờ cô lại bình tĩnh như vậy, nhìn cô với ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Thuần Khiết không kìm được bật cười và nói: “Yên tâm đi, tôi sẽ không chạy trốn đâu”.

Nghe cô nói vậy anh ta mới đi lấy xe.

Một lúc sau anh ta lái xe lại. Thuần Khiết mở cửa ngồi vào trong xe. Hai người không có gì để nói, một cảm giác u sầu mơ hồ lan ra trong khoang xe tĩnh mịch.

Thái độ của hai người đã được biểu hiện quá rõ ràng. Lần này anh đến để xin được tha thứ rồi nối lại quan hệ? Hay là để hoàn thành nghi thức cuối cùng của việc chia tay?

Chiếc xe đi thẳng theo con đường cao tốc. Ngoài cửa xe, những tấm biển flash lướt qua, dòng xe nối đuôi nhau. Họ đều đã thay đổi, không còn giống như xưa. Tất cả đều không thể quay trở lại như trước đây. Thời gian giống như một tấm lụa sặc sỡ, mịn nhưng lạnh, lặng lẽ trôi đi, không biết từ lúc nào màu sắc đã phai nhạt, mất đi vẻ sặc sỡ.

Im lặng rất lâu, Trác Việt mới hỏi: “Đi đâu ăn cơm?”.

“Về thẳng nhà”.

“Xin lỗi”.

“Cũng không hoàn toàn là lỗi của anh”.

“Ôn Đế được nuông chiều quá mức, em đừng chấp cô ấy...”.

Thì ra anh ta xin lỗi là vì Ôn Đế. Thuần Khiết ngạc nhiên tới mức buồn cười, giống như không hề quen người này.

Thông thường chúng ta sẽ thay mặt bạn bè thân thiết xin lỗi một người nào đó không thân lắm. Bây giờ anh ta thay mặt Ôn Đế xin lỗi cô, tình thế, lập trường không cần nói cũng rõ. Bỗng nhiên Thuần Khiết cảm thấy một cảm giác mệt mỏi lan khắp toàn thân khiến cô suy sụp. Cô ngả người vào ghế, nặng nề nhắm mắt. Nhưng trong lòng lại có một cảm giác khác, nhẹ nhõm đến kì lạ, giống như cởi bỏ bộ quần áo ẩm ướt dính chặt vào người, man mát, lạnh lạnh.

Quen nhau gần ba năm, Trác Việt ít nhiều cũng hiểu được vài phần tính tình của cô. Lúc này, anh không nói nhiều nữa mà đưa thẳng cô về nhà, dõi mắt nhìn theo cô, sau đó châm một điếu thuốc lặng lẽ hút hết rồi mới khởi động xe phóng đi.

Anh đã không còn là du học sinh phóng đảng năm xưa mà là phó tổng giám đốc của một công ti lớn, người điều hành công ti trong tương lai, là người được muôn người tâng bốc, xu nịnh. Nhưng trong tình cảm vẫn cần được người khác chiều chuộng. Nhu cầu này chắc chắn không được Thuần Khiết thỏa mãn.

Cô quá thông minh, nhìn mọi chuyện quá thấu đáo, khó tránh khỏi có chút lạnh lùng. Lúc đầu, chính điều này đã cuốn hút anh. Nhưng bây giờ, thân phận,

địa vị của cả hai đều thay đổi các mối quan hệ cũng dần dần khác nhau. Mượn lời của một nữ nhà văn thì hai người không thể quay lại được nữa.

Về lí mà nói thì mối quan hệ giữa hai người đã coi như chính thức kết thúc từ tối hôm đó. Nào ngờ hai tuần sau, bỗng nhiên Thuần Khiết nhận được điện thoại của anh ta. Lúc ấy, cô đã làm xong thủ tục thôi việc, chỉ ngồi nhà, chờ hai cô bạn thân về nước cùng đi nghỉ. Nhận được điện thoại của anh ta, cô không khỏi cảm thấy kì lạ.

Hai người hẹn nhau ở quán cafe mà cả hai thường đến.

Lúc Thuần Khiết đến, Trác Việt đã đợi ở đó, tay cầm điều thuốc, nhìn thấy cô liền vút vào gạt tàn. Cô ngồi xuống, gọi một cốc cafe đá, ngắm nhìn khuôn mặt anh ta, tâm trạng có chút xao động, nhưng vẫn kìm nén được. Cô buột miệng hỏi: “Đạo này thế nào?”.

Trác Việt cười, vẻ mặt có chút không tự nhiên: “Cũng bình thường”

Thuần Khiết đáp lại: “Có chuyện gì mà phải ra ngoài nói?”.

Anh ta không trả lời mà hỏi lại: “Nghe nói em nghỉ việc rồi, bây giờ làm gì?”.

Thuần Khiết vừa mới nghỉ việc chưa đầy ba hôm nhưng đã liên tiếp bị người khác hỏi về công việc, không khỏi có chút chán nản. Đặc biệt là anh ta chẳng khác nào “hung thủ gián tiếp” hại cô thất nghiệp, quả thực khó mà nói dễ nghe được. Cô cau mày và nói: “Không làm gì, ở nhà chơi”.

Trác Việt thật lòng xin lỗi: “Xin lỗi...”. Nói rồi định nắm tay cô theo bản năng nhưng Thuần Khiết kịp thời rút lại. Sau đó hai người đều sững sờ.

Anh ta gượng cười: “Nếu cần giúp đỡ, anh có thể...”.

Thuần Khiết ngắt lời anh ta: “Sao? Anh chuẩn bị cho tôi vay tiền sao?”.

Trác Việt không kìm được cau mày: “Em có thể đừng đặt lòng tự trọng quá cao như thế được không?”.

Thuần Khiết cười nói: “Vậy thì, xin hỏi anh định giúp tôi thế nào? Anh định thuê tôi làm cho anh chắc?”.

Trác Việt lại bị cô làm cho tức nghẹn cổ, gườm gườm nhìn cô không nói lên lời. May mà lúc ấy phục vụ mang cafe đá tới cho Thuần Khiết, giúp họ xoa dịu không khí. Thuần Khiết bưng cốc cafe, khẽ nhấp một ngụm.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên anh ta thấp giọng nói: “Cho dù em có tin hay không, đến tận bây giờ quan hệ giữa anh và Ôn Đế vẫn rất trong sáng”.

“Lẽ nào anh cho rằng chỉ có nảy sinh quan hệ tình dục thì mới gọi là phản bội”.

“Không sai. Anh nghĩ như vậy đấy”.

Thuần Khiết bật cười: “Như vậy xem ra chúng ta chia tay là một sự lựa chọn đúng đắn. Bởi vì chúng ta suy nghĩ quá khác nhau về vấn đề quan trọng này...”.

Trác Việt hỏi lại: “Lẽ nào em chưa từng thích người đàn ông nào? Giấu giếm anh hèn hò với anh ta?”.

Nghe vậy, bỗng nhiên trong đầu Thuần Khiết hiện bên hình bóng của Phong Bình Thần nhưng ngoài miệng lại nói: “Chưa”.

Trác Việt cười lạnh lùng: “Vậy thì em và Tiêu Úc Sơn là thế nào? Nửa đêm nửa hôm đi dạo bên ngoài?”.

Thuần Khiết sửng người: “À, vậy bây giờ là vấn đề của tôi?”.

“Anh không nói như vậy, nhưng em không nghe điện thoại, không trả lời tin nhắn, không cho anh cơ hội giải thích, đơn phương định tội cho anh! Em không thấy mình quá bảo thủ, quá độc đoán sao? Như thế không công bằng với anh”.

“Xin hỏi hôm nay anh đến để khiếu nại sao?”.

“Nhưng em không yêu anh thật lòng, đó là sự thật”.

Thuần Khiết nghe mà bức mình, lập tức phản kích: “Anh thì yêu tôi tha thiết, dịu dàng, ân cần, nói với bố anh tôi là bạn anh quen anh, họ Chân...”.

“Stop!” Trác Việt hét lên: “Hôm nay anh không đến để cãi nhau với em...”.

“Trời mới biết anh đến làm gì?”.

Trác Việt không nói nữa, nhìn cô một lúc rất lâu rồi nói: “Em thật sự không biết?”.

Thuần Khiết ngạc nhiên nhìn anh ta: “Tôi đâu có đi guốc trong bụng anh”.

Trác Việt lại im lặng một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười dịu dàng: “Anh thấy em đúng là quá ngốc”. Ngừng một lát, có chút bức tức nói: “Hôm nay là sinh nhật em”.

Nói xong, anh ta lấy trong túi một hộp quà xinh xắn, đưa đến trước mặt cô: “Sinh nhật vui vẻ!”.

Thuần Khiết sửng người.

Bỗng nhiên tình thế thay đổi, hoàn toàn vượt khỏi dự đoán của cô. Hai người vừa mới đối đầu với nhau, bỗng nhiên anh ta dịu dàng lấy quà, chúc cô sinh nhật vui vẻ, khiến cô không biết nên nói gì.

“Hồi tháng hai đi công tác châu Âu anh đã mua nó. Mặc dù chia tay rồi nhưng vẫn muốn tặng cho em”.

Thuần Khiết không nói gì, trong lòng cảm động nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm, bướng bỉnh nói: “Anh tưởng tặng một món quà sinh nhật thì tôi sẽ tha thứ cho anh, quay lại với anh sao?”.

Trác Việt bật cười, bĩu môi, tỏ vẻ không muốn tính toán.

“Bởi vì anh đã trở thành người lạ?”.

“Quà quý giá”.

“Còn em không thể nhận món quà quý giá của người lạ”.

“Anh hiểu ý tôi...”.

“Anh không hiểu!” Trác Việt nhìn thẳng vào mắt cô, dịu giọng nói: “Có lẽ đây là món quà cuối cùng anh tặng em, là lần sinh nhật cuối cùng anh bên cạnh em. Anh biết em là người rất tự trọng. Anh cũng biết mình không cố gắng trong mối quan hệ này. Anh rất xin lỗi! Em biết đấy, tương lai của anh đã được sắp đặt từ lâu rồi, không được lựa chọn”.

Anh ta nói rồi lấy một điều thuốc, châm lửa.

Bỗng nhiên không khí trở nên thật nặng nề.

Thuần Khiết do dự một lúc, cuối cùng nhận hộp quà ấy, vờ ra vẻ bình thản mỉm cười: “Nếu nhận quà có thể làm giảm bớt sự áy náy của anh, vậy tôi từ chối thì thật bất nhã”.

Trác Việt gượng cười, không nói gì.

Trải qua nửa tháng suy nghĩ và điều chỉnh, Thuần Khiết cũng nghĩ thoáng hơn về việc chia tay. Lúc này lại trút hết những nỗi bực dọc còn sót lại, biết rằng cả hai không thể quay lại được nữa lại thấy nhẹ lòng hơn, liền nói: “Hôm nay là sinh nhật tôi. Nếu đã nhận quà của anh rồi, vậy thì mời anh ăn bữa cơm nhé!”.

Thế là hai người đi bộ sang nhà hàng Nhật Bản cạnh đó ăn tối, uống hết một chai rượu. Một mặt là vì sinh nhật của Thuần Khiết. Mặt khác là vì cả hai đều có chút thương cảm.

Trác Việt uống khá nhiều. Ăn xong, Thuận Khiết đề nghị để mình lái xe đưa anh ta về nhưng anh ta không đồng ý.

Hai người bắt đầu tranh cãi. Bỗng nhiên anh ta nói với cô:

“Em biết trước đây anh đã từng có rất nhiều bạn gái...”.

Thuận Khiết không biết vì sao anh ta lại nói như vậy nhưng vẫn gật đầu: “Biết”.

“Nhưng chúng ta duy trì được lâu nhất, em biết vì sao không?”.

“Vì sao?”.

“Vì em không hề quản lí anh. Hồi đi học, phòng của anh bừa bộn, em chưa bao giờ tự ý dọn dẹp giúp anh. Anh chơi bời bên ngoài, bỏ bê học hành, em cũng không nói anh. Khi đi làm anh cũng thường xuyên đi họp khách, thậm chí nôn trong nhà vệ sinh nhà em, em cũng không nói gì. Vì sao bây giờ bỗng nhiên lại trở nên nói nhiều như thế”.

Anh ta uống rượu nên cũng nói nhiều hơn, khoác tay lên vai cô và nói: “Em biết không? Từ nhỏ đến lớn anh đã phải nghe mẹ anh căn nhắc đủ rồi, thật sự không muốn có người phụ nữ nào quản thúc mình...”.

Thuận Khiết nghe anh ta nói như vậy nên cũng không miễn cưỡng nữa, đưa chìa khóa xe cho anh ta: “Nếu đã vậy thì anh tự lái xe về đi. Tôi không dám ngồi xe của sâu rượu”.

Anh ta cười: “Yên tâm đi, chút rượu này không là gì với anh”.

Thuận Khiết kiên quyết từ chối: “Dù sao thì chúng ta cũng không cùng đường. Tôi bắt taxi cũng được”.

Anh ta im lặng một lúc, gật đầu và nói: “Tùy em”:

Thuận Khiết mỉm cười tạm biệt anh ta: “Chúc ngủ ngon”.

Anh ta đi về phía chiếc xe, đi được vài bước bỗng nhiên lại dừng lại, quay người nhìn cô. Ánh đèn đường vàng cam chiếu lên khuôn mặt anh ta. Vẻ mặt ẩn chứa nỗi buồn mơ hồ.

Bỗng chốc trái tim của Thuận Khiết trở nên vô cùng mềm yếu, không kìm được bước tới ôm anh ta.

Hai người đang ôm nhau, bỗng nhiên phía sau vang lên tiếng còi xe chói tai. Họ như bừng tỉnh giấc mộng, vội vàng buông tay. Thuận Khiết lùi ra sau hai bước, ngoảnh đầu nhìn thì thấy chiếc Porsche màu đỏ.

Trong khoang lái là Phong Bính Thần với bộ quần áo trắng, bên cạnh là Phương Quân Hạo.

Thuần Khiết vô cùng ngạc nhiên, không kịp được sững người. Nhưng ngay lập tức lấy lại tinh thần, đang định mỉm cười chào. Nào ngờ Phong Bính Thần đã lái xe lại, ngay sát chân của Trác Việt, suýt chút nữa thì đâm vào anh ta khiến anh ta giật nảy mình, chửi rủa: “Không có mắt à, lái xe kiểu gì đấy?”.

Thuần Khiết cũng giật nảy mình, vội vàng hỏi: “Không sao chứ?”.

Lúc ấy, bỗng nhiên xe của Phong Bính Thần lùi lại. Anh thò đầu ra cửa xe nhìn cô, lạnh lùng nói: “Cô không biết xấu hổ sao? Ôm ấp người khác giữa đường”. Nói xong câu này lại phóng vụt đi khiến Thuần Khiết cảm thấy rất mơ hồ.

Trác Việt nhìn Thuần Khiết với ánh mắt nghi ngờ “Người đó là ai?”.

Thuần Khiết bực tức nói: “Đồ điên!”.

Trác Việt càng nghi ngờ hơn: “Em quen anh ta?”.

Thuần Khiết không nói gì, hỏi lại anh ta: “Anh lái xe về đi, không sao thật chứ?”.

Trác Việt tiếp tục dò hỏi: “Anh ta là ai?”.

Bỗng nhiên Thuần Khiết trở nên bực tức: “Liên quan gì đến anh?”. Nói xong mới nhận ra thái độ của mình quá tệ, nhẹ giọng nói: “Nếu không thể lái xe thì bắt taxi về đi. Ngày mai bảo tài xế đến...”.

Trác Việt cũng bực tức, ngắt lời cô: “Đã nói không sao rồi, anh đi đây”.

Nói rồi mở cửa xe, lái xe bỏ đi. Để lại một mình Thuần Khiết đứng trên đường, cảm thấy rất mơ hồ. Nghĩ một lúc vẫn thấy mơ hồ, mơ hồ đến nực cười.

Tháng sáu mùa hạ, thời tiết nóng bức. Cô bắt xe về nhà, vừa vào cửa liền bật điều hòa, thay quần áo, sau đó vào bếp đun nước pha trà, nhân tiện múc một chậu nước, ngâm lòng chim, cho chim tắm. Sau đó cô vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, đến khi cô đi ra thì nước trà cũng vừa ấm.

Cô vốn biết sắp xếp thời gian, mọi việc đều đúng trình tự. Chỉ vì gần đây nghỉ việc, ngủ tới mức không biết ngày đêm, quên cả sinh nhật của mình. Có điều nói đi cũng phải nói lại, từ nhỏ cô cũng không chú trọng những ngày này. Tính cách của cô có phần lạnh lùng, không phải không đủ nhiệt tình với người khác mà ngay cả với bản thân mình cũng vậy.

Năm cô sáu tuổi bố mẹ cô li dị. Cô sống cùng bố và mẹ kế hơn mười năm, đã sớm biến thành một người lạnh lùng, tự lập. Trác Việt nói cô chưa bao giờ quản thúc anh ta. Thực ra chẳng qua là tính cách đó được hình thành ngay từ nhỏ. Sau khi bố tái hôn, trong nhà có thêm em trai, em gái. Cô tự biết mình không có địa vị gì, chưa bao giờ có ý kiến gì với cuộc sống của họ.

Mẹ kế nghĩ rằng cô chỉ biết học, không thể uy hiếp mình nên tỏ ra rất rộng lượng, cho cô ra nước ngoài học để được tiếng thơm với họ hàng, bè bạn, tránh để người khác nghĩ rằng mình đối xử tệ bạc với cô.

Bố cô có một công ti thương mại, kinh doanh một số sản phẩm khoa học kỹ thuật. Mẹ kế thường nói không kiếm được nhiều tiền, nửa đùa nửa thật cần nhằn. Cô nghe nhiều, không tránh khỏi cũng có chút nghi ngờ. Có thể cho cô đi du học, cô vẫn còn có chút cảm kích.

Mẹ cô là một giáo viên, sau khi li hôn không tái giá. Người phụ nữ sống một mình không khỏi cảm thấy cô đơn, hút thuốc uống rượu quá nhiều, mấy năm trước đã mất vì bệnh phổi. Sau đó, cô hiếm khi liên hệ với người nhà. Sau khi tốt nghiệp thường sống ngoài.

Hai năm nay, ngoài Trác Việt, chẳng có ai nhớ sinh nhật của cô. Cô chưa bao giờ chủ động nói, bạn thân cũng thường qua rồi mới nhớ “A, Thuần Khiết, hình như hôm trước là sinh nhật cậu”. Sau đó hô hào các bạn tổ chức bù, ăn uống một trận, nhận hai món quà muộn.

Không biết ngày này năm sau còn có ai nhớ sinh nhật cô?

Cô lấy một điều thuốc trong ngăn kéo, vừa châm lửa, hút được hai hơi thì bỗng nhiên chuông cửa reo. Cô vòng qua đầu giường nhìn đồng hồ, một giờ sáng, giờ này rồi còn ai đến?

Cô nghi ngờ bước ra khỏi phòng ngủ, nhìn qua khe cửa thì thấy Phong Bích Thần.

Anh không giống với những người chưa hẹn trước đã chạy đến nhà chơi. Anh sống anh nhiều năm, nên biết rằng như vậy là mất lịch sự. Dĩ nhiên, cô cũng không cảm thấy bị mạo phạm, chỉ là vừa mới trời dậy cảm xúc về thân thể, tâm trạng yếu đuối, không muốn người ngoài nhìn thấy. Hơn nữa thái độ lúc nãy của anh với cô quả thực rất tệ.

Dường như Phong Bích Thần biết cô đứng trong cửa, đang nhìn anh qua khe cửa, cảm giác như cô đang đứng trước mặt anh vậy. Thuần Khiết vội vàng dụi điều thuốc trên tay vào chiếc gạt tàn trên bàn, điều chỉnh tâm trạng một chút, sau đó bước ra mở cửa, dựa người vào khung cửa và hỏi: “Bây giờ mấy giờ rồi?”.

Buổi tối cô uống rượu, mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh, nghiêng người đứng chắn trước cửa, một tư thế gọi cảm hiềm thấy. Nhưng Phong Bính Thần nhìn mà chỉ thấy tức giận, ngang bướng nói: “Không biết, muộn lắm rồi đúng không”.

“Anh không biết phép lịch sự sao? Muộn thế này rồi không sợ làm phiền người khác?”.

Phong Bính Thần nghe thấy câu này, suýt nữa thì ộc máu. Từ trước tới nay đều là người khác sợ làm phiền anh. Anh chưa bao giờ sợ làm phiền người khác. Bắt đầu từ khi anh biết chuyện nam nữ, chưa có người phụ nữ nào nói với anh như vậy.

Anh trợn mắt nói với cô: “Tôi không ngủ được nên ra ngoài ngủ”.

“Chỗ tôi là quán cafe sao?”.

“Rốt cuộc cô có cho tôi vào không?”.

“Tôi nói không thì anh đi sao?”.

Phong Bính Thần tức giận, quả nhiên quay người bỏ đi. Mặc dù Thuận Khiết giận thái độ trước đó của anh nhưng anh đi thật thì lại cảm thấy áy náy, vội vàng đưa tay kéo anh: “Này, trêu anh thôi, vì sao trước khi đến không gọi điện, nhà vừa bữa vừa bữa bọn...”. Nói rồi kéo Phong Bính Thần vào nhà, vào bếp rửa cốc, buột miệng hỏi anh: “Anh uống gì? Không có cafe, chỉ có trà”.

“Vậy tôi còn có sự lựa chọn sao?”. Phong Bính Thần bực tức nói.

“Anh còn có thể uống nước lọc mà!”.

Phong Bính Thần lại bị chọc tức, giận dữ nói: “Thế thì nước lọc đi, trà của cô chưa chắc hợp với khẩu vị của tôi”.

Thuận Khiết thấy anh giở thói công tử, không kìm được bật cười, rót một cốc nước lọc đưa cho anh: “Vào phòng ngủ đi, phòng khách nóng quá”.

Phong Bính Thần bung cốc nước, cởi giày để trước cửa, vừa vào cửa là đá ngay vào thứ gì đó. Cúi đầu nhìn thì thấy túi của cô. Trong phòng ngủ chỉ bật chiếc đèn bàn trên bàn máy tính, ánh đèn màu vàng ấm, không sáng lắm, dưới sàn là váy áo từ tối qua, dép đi trong nhà...

Anh bực tức nói: “Đúng là bữa bọn thật”.

Thuận Khiết tắt đèn phòng khách rồi bước vào. Nghe thấy câu nói ấy không khỏi đỏ mặt, vội vàng chạy lại nhặt. Cô mặc một chiếc áo ở nhà màu xanh lam,

chiếc quần ngắn bó sát, lúc cúi người để lộ đường cong gợi cảm khiến Phong Bình Thần nhìn mà hoa mắt, vội vàng uống hai ngụm nước.

“Người đàn ông tôi nay là ai?”.

“Nói kiểu gì vậy?”. Thuần Khiết ngạc nhiên bật cười: “Cứ như anh là người yêu của tôi không bằng”.

“Sao cơ? Cô là cao thủ tình trường, đang chơi trò chơi sao?”.

“Anh có ý gì?”. Thuần Khiết thật sự kinh ngạc.

“Đầu tiên là Tiêu Ưc Sơn, bây giờ lại thêm một người, rốt cuộc cô đang làm cái gì?”.

“Liên quan gì đến anh?”. Thuần Khiết ném quần áo xuống đất: “Anh có tư cách gì mà chất vấn tôi?”.

“Lẽ nào cô mời tất cả những người đàn ông đến chơi lúc nửa đêm vào nhà sao?”.

“Anh đang bảo tôi đuổi anh ra khỏi nhà sao?”.

Phong Bình Thần lại một lần nữa bị chặn họng, không biết nói gì. Trước khi đến, rõ ràng anh đã nghĩ rất kỹ, phải có sách lược, không được kích động. Nhưng vừa nhìn thấy cô là anh không thể kiềm chế bản thân. Anh thật sự không thích mình lúc này.

Thuần Khiết bước ra khỏi phòng ngủ, mở cửa phòng nhìn anh.

Anh im lặng một lúc, cuối cùng buồn phiền bước ra.

Thuần Khiết đóng sầm cửa lại, vào phòng tiếp tục dọn dẹp, ném tất cả quần áo bẩn vào máy giặt. Sau đó châm một điếu thuốc.

Nghĩ lại chuyện này, quả thực rất mơ hồ. Anh sẽ không ngây thơ tới mức cho rằng họ hôn nhau rồi là đã xác định quan hệ bạn trai bạn gái, có thể can thiệp vào cuộc sống của nhau chứ? Không sai, cô sẽ không tùy tiện mời tất cả những người đàn ông đến nhà lúc nửa đêm vào phòng ngủ. Cô cũng thật sự có cảm tình với anh. Nhưng điều này không có nghĩa là anh có thể can thiệp vào cuộc sống của cô. Cô muốn mở lòng mình với ai, khi nào và ở đâu là do chính cô quyết định. Trong cái xã hội đầy cám dỗ này, cô luôn giữ chút tự do này.

Cô bực tức dụi điếu thuốc lá, bung cốc trà trên bàn máy tính uống hai ngụm. Trên MSN có người đang gọi cô, mở ra xem thì thấy Tường Vi và Tiểu Châu

chúc mừng sinh nhật cô. Hai người nói đã đặt vé máy bay, ngày kia là có thể đáp máy bay về nước, hẹn nhau tụ tập thành phố Đào Nguyên.

Đào Nguyên ngay sát thành phố Thánh Anh, là một thành phố ven biển nổi tiếng, ngành du khách vô cùng phát triển.

Cô nhận được tin, tối hôm ấy liền đặt một khách sạn qua mạng.

Ngày hôm sau thu dọn hành lí về nhà. Trước khi xuất phát, bỗng nhiên nhớ ra trong nhà còn có một chú chim tương tư không ai chăm sóc. Vốn dĩ có thể nhờ Phong Bính Thần. Nhưng hai người cãi nhau, đành phải thuê người chăm sóc.

Đến thành phố Đào Nguyên, ba người bạn thân xa cách đã lâu gặp mặt, không thiếu màn trò chuyện sôi nổi.

Tiểu Châu đưa bạn trai tên là Vu Liêm đi cùng. Nghe nói Vu Liêm là phóng viên nổi tiếng của đài truyền hình, là đồng hương của Thuần Khiết. Bốn người thuê thuyền ra biển chơi hai ngày. Ngày thứ ba, bỗng nhiên Vu Liêm nhận được tin Tiêu Úc Sơn sắp đến đài truyền hình ghi hình. Những cô gái trong độ tuổi của họ, có ai chưa từng nghe những bài hát của Tiêu Úc Sơn? Nghe tin ai cũng vô cùng phấn khích, lập tức yêu cầu đến trường quay ngắm thần tượng.

Hôm ấy, ba người ăn mặc rất đẹp, đi đến đài truyền hình. Vu Liêm đón họ vào trong. Phòng ghi hình đã chật cứng fan hâm mộ. Họ được sắp xếp ngồi phía sau.

Tiêu Úc Sơn mặc áo trắng quần đen giản dị khiến fan hâm mộ hò hét sôi nổi. Cô dẫn chương trình nhiều năm kinh nghiệm cũng có chút ngỡ ngàng, phải mất một lúc lâu mới bắt đầu được. Cuộc trò chuyện tuân theo quy trình vốn có, hỏi tưởng quá khứ xen kẽ vài tin đồn, mời khách mời hát hai bài hát mới, sau đó giao lưu với fan một lúc.

Tiêu Úc Sơn tỏ ra vừa lịch sự lại rất kiên nhẫn. Khi được hỏi thích mẫu người phụ nữ nào, anh chọn mẫu người dịu dàng. Điều này khác với mẫu người vui vẻ hoạt bát mà anh đã từng trả lời năm năm trước. Người dẫn chương trình hỏi lí do, anh cười và nói vì mình đã già. Fan hâm mộ bàn tán xôn xao.

Thuần Khiết mỉm cười. Đối với một người mười bảy tuổi đã trở thành người nổi tiếng mà nói thì hai mươi bảy tuổi quả thực là đủ tư cách nói mình đã già. Già đây là “già” trong suy nghĩ.

Người dẫn chương trình vẫn chưa hài lòng với câu trả lời này của anh nhưng không hỏi sâu mà chuyển chủ đề sang bài hát mới của anh, mời anh nói về album mới, có những nét nào mới lạ. Trò chuyện một lúc, mời anh hát một bài.

Tiêu Ưc Sơn đứng dậy, quay mặt về phía khán giả. Ông kính cũng quay về phía khán giả. Không biết có phải nhờ có Vu Liêm hay không mà ông kính đặc biệt ưu ái họ.

Tiêu Ưc Sơn không thích nhìn thẳng vào người khác. Khi hát, hai mắt nhắm hờ. Điều này giống hệt trước đây, lúc nào cũng cụp mắt, đôi lông mi dài giống như đôi cánh khê rung rung.

Ghi hình xong, fan hâm mộ lập tức chạy ùa lên xin chữ kí.

Tiểu Châu hỏi Tường Vi có xin không.

Tường Vi xua tay và nói: “Họ đều có chuẩn bị từ trước, mình đi tay không, lẽ nào bảo anh ta kí lên đầu?”.

Thuần Khiết cũng nói không cần.

Ba người rời khỏi trường quay. Vu Liêm lại dẫn họ đi tham quan bên trong đài truyền hình. Lúc ra khỏi cửa nhìn thấy một đám fan hâm mộ vây quanh một chiếc xe, hò hét gọi tên Tiêu Ưc Sơn không chịu đi. Phần lớn đều là các em nữ sinh, khiến họ nhìn mà toát mồ hôi lạnh.

Tường Vi lắc đầu và nói: “Mình tưởng thời đi học mình đã đủ mê muội rồi, không ngờ họ còn điên cuồng hơn”.

Thuần Khiết nói: “Thời đại cần tiến bộ mà, không thể càng ngày càng tụt hậu được...”.

Câu nói đó khiến mọi người cười ầm lên.

Hôm sau, bỗng nhiên Thuần Khiết nhận được điện thoại của Tiêu Ưc Sơn. Anh nói khi xem lại chương trình nhìn thấy cô ở trường quay. Thuần Khiết đành phải nói thật rằng mình và các bạn đang đi nghỉ ở Đào Nguyên. Anh liền mời họ tham gia party nội bộ.

Thuần Khiết đành phải nói chuyện mình quen Tiêu Ưc Sơn với hai cô bạn thân. Tiểu Châu và Tường Vi vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Bởi vì quen nhau đã lâu mà cô chưa bao giờ nhắc đến chuyện này.

Thuần Khiết mỉm cười giải thích: “Từ trước tới nay mình là người rất kín đáo mà. Đừng nói là bạn học với ngôi sao, cho dù làm bạn học với tổng thống Mỹ thì cũng không là gì. Chẳng phải có lời thoại trong một bộ phim đã nói rằng, sát thủ cũng có bạn học hồi tiểu học hay sao. Hơn nữa mình chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày lại liên lạc với anh ta...”.

Tường Vi và Tiểu Châu nhìn nhau rồi nói: “Lần này thì tha cho cậu”.

Thuần Khiết vờ ra vẻ cảm ơn rồi rút. Nhưng ngay sau đó hai cô bạn lại hỏi cô một đồng câu hỏi như bắn súng liên thanh khiến cô vô cùng hối hận vì đã nói ra sự thật. Đáng tiếc là quả thực cô không biết tin đồn gì. Họ đành phải thôi, bắt đầu tắm rửa chải chuốt, chuẩn bị cho cuộc hẹn.

Tường Vi lấy trong va li một bộ váy đưa cho Thuần Khiết, coi đó là món quà muộn. Thuần Khiết lập tức mặc luôn, cổ áo hình chữ nhật, bó eo, ngắn tay, thiết kế theo khối - phong cách thịnh hành trong mùa hè này. Kiểu dáng mới lạ đặc biệt tôn lên dáng người của cô, cùng với mái tóc ngắn khiến cô trông thật hoạt bát, xinh tươi.

Tiểu Châu vừa trang điểm, vừa lẩm nhẩm phải xin chữ, phải chụp ảnh chung.

Thuần Khiết cười và nói: “Cậu mấy tuổi rồi mà còn tôn thờ thần tượng?”.

Tiểu Châu lườm cô, hùng hồn đáp lại: “Tôn thờ thần tượng chẳng liên quan gì đến tuổi tác cả. Người ngành nghề nào cũng có thần tượng của mình, quân nhân tôn thờ Napoleon, người học nghệ thuật chắc chắn sẽ nói đến Michelangelo⁽¹⁾, học về truyền thông đều thích Rupert Murdoch⁽²⁾. Thực ra đó cũng là một kiểu tôn thờ thần tượng. Còn mình lại là một người thích cái đẹp, giống như Cristiano Ronaldo⁽³⁾ là người thích chơi trần thôi mà...”. Câu nói ấy khiến hai người còn lại đều bật cười. Nào ngờ cô ấy thay đổi chủ đề, quay sang hỏi Thuần Khiết: “Có phải anh ta thích cậu không?”.

“Sao có thể có chuyện đó?”. Thuần Khiết bật cười.

“Thế vì sao lại mời cậu?”.

“Là mời ba người chúng ta”.

“Nhưng không biết chừng hai người có cơ hội...”.

“Đừng nghĩ lung tung nữa!”. Thuần Khiết vội ngắt lời cô ấy: “Mối tâm tình này là của những cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, đã sớm không còn thích hợp với những gái ế lớn tuổi như bọn mình rồi”.

“Cậu có còn là phụ nữ không?”. Tiểu Châu ngạc nhiên nhìn cô: “Trong mắt đàn ông, những người phụ nữ có chút ảo tưởng, thích mộng mơ mới đáng yêu, không có nhu cầu, không có ham muốn thì chẳng khác nào Diệt Tuyệt Sư Thái⁽⁴⁾”.

Câu nói ấy khiến mọi người cười âm lên.

Trang điểm xong họ đến khách sạn. Vì Tiêu Úc Sơn đã có lời trước nên họ thuận lợi đi vào căn phòng sang trọng.

Bên trong có sáu, bảy người, mỗi người cầm một li rượu, trên bàn có champagne, các loại hoa quả. Trên sofa là áp phích, CD... Tiêu Úc Sơn giới thiệu qua với cô. Đều là những người trong ngành, biết tin album mới bán chạy nên mở bữa tiệc nhỏ chúc mừng. Thuần Khiết cũng giới thiệu các bạn của mình.

Tiêu Úc Sơn mỉm cười chào hỏi. Tường Vi và Tiểu Châu đều là những cô nàng “già trái non hột”. Trước khi chưa gặp thì tỏ ra rất nhiệt tình, phóng đãng. Đến khi gặp thật rồi thì lại trở nên bẽn lẽn. Tâm trạng của Tiêu Úc Sơn rất vui nên nói cũng nhiều hơn. Anh hỏi Thuần Khiết: “Sao cậu lại rảnh rỗi đến đây nghỉ vậy?”.

Thuần Khiết liền nói cho anh biết tin mình nghỉ việc. Anh khá ngạc nhiên: “Ồ, thế cậu có dự định gì?”.

“Vẫn chưa nghĩ đến, tính sau đi”.

“Vẫn chưa nghĩ đến mà đã nghỉ việc, không giống cậu chút nào. Hồi còn đi học, ngày nào học bài nào cậu đều sắp xếp rất quy củ...”.

“Con người sống trên đời không thể lúc nào cũng theo ý mình được Thuần Khiết mỉm cười đánh trống lảng: “Kí vài chiếc CD cho bọn mình nhé. Bọn mình đều là fan của cậu...”. Nói rồi nhìn sang hai cô bạn thân.

Họ có chút ngượng ngùng, đi tay không đến mà nói là fan của người ta thì ai tin. Tối thiểu cũng nên mua một chiếc CD đến để tỏ thành ý. May mà Tiêu Úc Sơn cũng không để ý, cười nói: “Chuyện này không vội, ăn trước đã”.

Một lúc sau ông bầu của anh vào phòng. Tiêu Úc Sơn chào ông ta: “Leon, anh còn nhớ Thuần Khiết chứ, biên tập tạp chí Feel” .

Lần ấy là Steven chụp hình, ông ta làm sao có thể quên được, lập tức tươi cười nói: “Cô Chân đúng không?”.

Thuần Khiết mỉm cười lịch sự, gật đầu và nói: “Không sai. Có điều gần đây tôi đã nghỉ việc rồi”.

Ông ta phấn khích hỏi: “Vì sao lại nghỉ? Có gì không hài lòng sao?”.

Thuần Khiết buột miệng nói: “Muốn thay đổi môi trường...”.

“Chi bằng đến công ti chúng tôi?”.

“Ông thật biết đùa..”.

“Không đùa đâu!”. Ông ta nghiêm túc nói: “Lần này Prince tái xuất”, công việc cũng nhiều hơn, các phòng đều cần người. Cô hãy suy nghĩ xem sao?”.

Thuần Khiết sửng người. Chuyện này quá bất ngờ. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ bước chân vào làng giải trí, đành phải mỉm cười, đồng ý sẽ suy nghĩ, cân nhắc. Nào ngờ Leon ngờ ý nói rằng trước mắt Tiêu Úc Sơn rất cần một trợ lý giúp anh lo liệu các vấn đề trong cuộc sống hàng ngày. Đặc biệt là trong thời gian đi đến các thành phố lớn để tuyên truyền cho album mới.

Lần này thì cô thật sự sững sờ. Cô hết nhìn Tiêu Úc Sơn rồi lại nhìn hai cô bạn thân. Vì tôn thờ Tiêu Úc Sơn nên dĩ nhiên Tiểu Châu khuyên cô nhận lời. Tiêu Úc Sơn cười nói: “Thôi được rồi Leon, anh đừng áp đặt nữa. Người ta đến đây nghĩ, còn có dự định khác”.

Bỗng nhiên Tường Vi cũng nói xen vào: “Chúng tôi không có dự định gì cả. Thuần Khiết, chỉ bằng cậu tạm thời làm trợ lý đi, cứ coi là trải nghiệm cuộc sống. Dù sao cậu cũng không có việc gì làm...”.

Vậy là Thuần Khiết khó mà từ chối được, đành phải nhận lời.

Tối hôm ấy về khách sạn, cô vừa thu dọn hành lý, vừa trách họ nhiều chuyện.

Tiểu Châu cười: “Được bên cạnh ngôi sao lớn trong mắt vạn người, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ cậu, huống hồ còn kiếm được tiền. Cậu cứ coi như là được đến các thành phố lớn du lịch một vòng miễn phí là được, cơ hội béo bở như thế còn làm cao nổi gì!”.

Thuần Khiết thu dọn xong, ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường. Sắp mười hai giờ rồi, nghĩ đến việc ngày mai phải phối hợp với hành trình của Tiêu Úc Sơn, đáp chuyến bay sớm nên ngoan ngoãn lên giường đi ngủ.

Chú thích:

⁽¹⁾Michelangelo (1475-1564) là một họa sĩ, nhà điêu khắc, kiến trúc sư, nhà thơ và kỹ sư thời kì Phục hưng ở Ý.

⁽²⁾Keith Rupert Murdoch (1931), thường được biết đến với cái tên Rupert Murdoch, là một ông trùm truyền thông toàn cầu người Úc-Mỹ.

⁽³⁾Cristiano Ronaldo dos Santos Aveiro (1985) là cầu thủ bóng đá người Bồ Đào Nha, hiện đang thi đấu ở giải vô địch Tây Ban Nha cho câu lạc bộ Real Madrid với vị trí tiền đạo và là đội trưởng của đội tuyển bóng đá Bồ Đào Nha. Cầu thủ này thích chơi trần, được coi là thành viên của đội chơi trần đẹp nhất Euro 2008.

⁽⁴⁾Diệt Tuyệt Sư Thái là một nhân vật trong tiểu thuyết kiếm hiệp *Ỗ Thiên Đồ Long Ký* của nhà văn Kim Dung.